

עפ"ג 26177/05 - עדי בהרב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 פברואר 2015

עפ"ג 26177-05-14 בהרב נ' מדינת
ישראל

לפני

כב' הנשיא אברהם טל, אב"ד כב' השופט זהבה בוסתן כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטיין

המערער
נגד
מדינת ישראל
המשיבה

nocchim:

המערער ובא כוחו עו"ד ניר רשות

ב"כ המשיבה עו"ד צ'רלס שרמן

פסק דין

1. המערער הורשע על פי הودאות בת"פ 45920-04-12 (בית המשפט השלום בפתח-תקווה) בовичוע 7 עבירות של אי הגשת דוחות מס לפי סעיף 117(א)(6) לחוק מס ערkJ מוסף, תשל"ו-1976 (להלן: "החוק"), בקשר עם סעיף 67 לחוק ולתקנה 20 לתקנות מס ערkJ מוסף, תשל"ו-1976. המערער נידון ל-6 חודשים מאסר על תנאי וلتשלום קנס בסך 15 אלף ₪ או 3 חודשים מאסר תמורתו. הערעור מופנה כנגד הרשות המערער, ולהילופין, כנגד גובה הקנס.

ההליכים בפני רשות המס ובפני בית משפט קמा

2. ביום 29.4.2014 הוגש כנגד חברת מטרה בע"מ (להלן: "החברה") ובפני המערער, מנילה הפעיל, כתב אישום, במסגרתו יוחסו להם 7 עבירות של אי-הגשת דוחות תקופתיים במועד לפי סעיף 117(א)(6) לחוק. המערער הודה בעובדות כתב האישום בשמו ובשם החברה, הסיר את המחדלים

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

וביקש להמיר את כתב האישום בקנס מינהלי.

3. לאחר שבಕשתו נדחתה, ביקש המערער מבית-משפט קמא לשלו אותו לקבלת תסוקיר לשירות המבחן, שבו תבחן אי-הרשעה. בית-משפט קמא לא נתן החלטתו בעניין, ובಹמלצתו ביקשו הצדדים דחיה על מנת לבוא בדברים לסיום ההליך מחוץ לכוטלי בית- המשפט.
4. משלא הווגה הסכמה בין המערער לבין המשיבה לסיום ההליך בקנס מינהלי, עתר המערער פעמי נספה לקלול תסוקיר לשירות המבחן כאמור לעיל. לאחר שמעית התנגדותה של המשיבה, הורה בית-משפט קמא על השמעת טיעונים לעונש, וקבע כי החלטתו באשר לעתירת המערער לקלול תסוקיר מבחן בשאלת אי-הרשעה, תידחה למועד מאוחר יותר. ביום 2.4.2014 החליט בית-משפט קמא כי אין מקום לסיום ההליך באי-הרשעה והרשיע את החברה בעבירות נושא כתב האישום.
5. בית-משפט קמא הדגיש את חומרתן של עבירות המס, הפוגעות בקופה הציבורית ובשוויון בנטל, את הצורך בהוקעת המעשים, תוך העדפת האינטראס הציבורי על פני כל נסיבא אישית. כמו כן קבע, כי המערער נמנע מהגשת זו"חותיו ובכך גרע מהקופה הציבורית סכום מס בשיעור ניכר, כאשר הרקע לביצוען - חיסרון כיס לנוכח אי-תשלום עבור שירותו - אינו יכול להוות נסיבא לקולא.
6. אשר לעתירה להימנע מהרשעה, הדגיש בית-משפט קמא את התנאים המציגים שהותו בעניין זה בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (להלן: "ענין כתב"), תוך שקבע כי מעבר לאינטראס הציבורי כבד-המשקל, ובהתחשב מכלול העבירות שבוצעו, סכום המס הגובה ששולם באיחור ומידת הפגיעה בערך המוגן, לא מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות סיום ההליך באי-הרשעה, וכי טענת המערער לענין אי-קבלתו כחבר במושב באמ ירושע, נתענה אך בנסיבות וללא ראיות קונקרטיות לפגיעה כאמור.
7. בית-משפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם ברכיב המאסר נע בין מאסר מוותנה לבין 8 חודשים מאסר בפועל. לקולא נמנו הودאת המערער, עברו הנקי, והסרת המחדל במלואו.
8. בית משפט קמא הטיל על החברה קנס בסך 20,000 ₪ ועל המערער נגזרו 6 חודשים מאסר על-תנאי לבל יעבור במשך 3 שנים אחת מן העבירות בהן הורשע, וקנס בסך 15,000 ₪ או 3 חודשים מאסר תמורה.

nymoki הערעוע

9. בית-משפט קמא לא נימק החלטתו שלא להפנות את המערער לשירות המבחן, חרף קביעתו שלו מיום 20.1.2014 ושגה בכך שלא הפנה את המערער לקבלת תסוקיר מבחן שיבחן שאלת הרשעתו, שעה שלא הייתה הצדקה להימנע מכך; ובכך שלא שקל את מלאה השיקולים הצדיקים אי הרשעה.
10. בית-משפט קמא שגה משמנע משליחת המערער לקלול תסוקיר, עת שעסקנן בתיק שדרך המלך לגבי היא נקיטת הליך מנהלי ולא כתב אישום והרשעה פלילתית. משלא הסתיים ההליך בקנס מינהלי, חרף הסרת המחדל, ראי היה להורות על לקבלת תסוקיר לבחינת אי הרשעה. זאת, גם שהמערער

עומד בכל הקריטריונים שנקבעו בעניין **כתב**: המדבר בעבירה ראשונה ויחידה; העבירות נבעו מהפסקת תשלום ע"י עיריית שדרות בסך מיליון ל"ח; הוסרו כל המחדלים ואף שולמו בגין סכומים ניכרים נוספים לkopftה המדינה, העולים כדי 350 אלף ל"ח; המערער פנה לרשות וניסה להסדיר את חובו עבור להגשת כתב האישום; ולבייהם"ש קמא הוצג תיעוד כי לחברה יש רישיונות דוגמת מארגן שמירה, היא יצואן ביטחוני ונכילת כס魄 מוכר של משרד הביטחון. מכאן שלא ספק הרשות המערער בפלילים תגרום נזק קונקרטי לumarur ו לחברה, ומכך, ראוי היה שאלת אי-ההרשעה תבחן על-ידי שירות המבחן.

11. בית-משפט קמא שגה בכך שבחרטתו לעניין אי-ההרשעה לא התקיים כלל לריאות שהציג המערער, המצביעות על נזק קונקרטי שעלול להיגרם מרשותו, והתעלם מחולתו מכל הנسبות והנתונים שהוצעו לו. הנתן היחיד שקיבל ביטוי בהחלטה הוא יכולתו של המערער להתקבל כחבר במושב, שהועלה במסגרת הטיעונים לעונש, אך לא על כך התבessa העתירה לאי-ההרשעה.

12. בית-משפט קמא שגה כאשר קבע כי הרקע לביצוע העבירות - חסרון כס - אינו נסיבה לקולא, בתעלמו לכך שלא מדובר בחסרון כס במובן הרגיל, הנובע מהתנהלות עסקית כושלת של המערער, כי אם מכך שרות מוניציפלית, דהיינו, עירית שדרות, שהיא "רשות מרשות המדינה" (כלשון המערער) נמנעה מהעברת תשלוםם בהיקף של למעלה מיליון ל"ח וגרמה למערער להגיש דוחותיו באיחור בשל חוסר יכולתו לשלם את המס שנבע מהם. הדבר עליה בפנויותו של המערער אל המשיבה בנייטנו הגיע להסדר עובר להגשת כתב האישום, דבר המעיד על רצונו הcn להסיר את מחדלו ומקרים לו "הגנה מן הצדק", המצדיקה הימנעות מרשותו.

13. התנהלות המדינה, שמחד, נמנעת מתשלום לספקיה, ומנגד מגישה כתב אישום בגין מחדלי העוסק שנגרכמו מכך, מכיון אף היא "הגנה מן הצדק", וש בה לכל הფחות כדי להוות שיקול לשם אי-ההרשעה. טענה זו מבסס המערער על האמור בת"פ 27470-05-10 **מ"י נ' הלפרן** (13.4.2014); בע"פ (מחוזן מרכז) 44065-04-12 **מ"י נ' דאנו** (15.7.2012); וברע"פ 1498/07 **הרשברג נ' מ"י** (10.3.2007).

14. בית-משפט קמא לא שקל כלל לעניין אי-ההרשעה את הקריטריונים הקבועים בפסקה (עניין **כתב**) לעניין איזון האינטרסים שבין הציבור לפרט (טיב העבירה, עברו הפלילי וגלו של המערער), התעלם מהרקע לביצוע העבירה, מסבירות הישנות המעשיות, ומהשפעת ההרשעה על חי המערער. בית-משפט קמא אף לא נתן משקל הולם לעובדה כי מעבר לנזק הקונקרטי שייגרם לחברה ולumarur, תפגע ההרשעה במאות משפחות המועסקות על-ידים באזרה רגש כעוטף עזה.

15. מהאמור עולה כי יש לבטל הרשותו של המערער. לחילופין, יש מקום להתערב בקנס אשר הושת על המערער. בית-משפט קמא התעלם מהסטטוטים האדירים ששילם המערער כריבית והצמדה על הפיגור בתשלום, והתעלם מפסקה ענפה שהוגשה לו ביחס לגובה הקנסות מקום שהוסר המחדל. בנסיבות בהן הושת על החברה קנס גבוה באופן ייחסי, ראוי היה להשיט על המערער קנס מזער.

תגובה המשיבת

16. המשיבת הדגישה בתגובהה כי המערער הגיש באיחור 7 דוחות שהיא עליו להגיש במועד וקרן המס

בгинם עולה על 1.5 מיליון ₪. עוד הודגש ההסדר שגובש, במסגרתו נאותה המשיבה לפרסום את החוב, תוך מתן מסטר הדזמנויות למערער להטיב את הנזק שגרם ל专家组 המדינה.

.17 המשיבה ניסתה להיעתר להמרת כתוב האישום בקנס מינהלי וליתר את גזר הדין, אך הדבר לא צלח, שכן, גם לאחר הגשת כתוב האישום הוסיף המערער שלא להגיש דו"חותיו במועד. המחדל אמן הוסר במלואו, אך קיימת משמעות גם למועד התשלום. העיקוב בתשלום פוגע ב专家组 המדינה, וביתר שאת, שעיה שמדובר בסכומים ניכרים. המערער פגע בערך המוגן של השווין, הפר הוראה חוקית להגיש דו"חותיו בכלל ובמועד בפרט, ולשלם את המס במועדו.

.18 ביחס לשאלת אי-ההרשה הדגישה המשיבה, כי יש להרשיע מי שהודה בביצוע עבירה, וכי המערער אינו עומד בקריטריונים לאי-הרשה, בין היתר, נוכח התנהלותו לאחר הגשת כתוב האישום. לעניין זה אף הפנה ב"כ המשיבה לפסק דין של בית המשפט העליון ברע"פ 13/6271 בז סנ נ' מ"י (17.9.2013), בו נקבע כי אין מקום לבטל הרשה למי שלא הגיע דוחות מס, וזאת אף בנסיבות שבahn הרשותה תמנה מהמערער להתחממות במשפטים ונוצר חשש שהדבר יפגע אף בפעולותיו העסקיות במסגרת הוא מעסיק כ-200 עובדים.

.19 החברה בבעלותו של המערער נהגת בראשות המסים כمعין "בנק" שמעמיד לה מימון לצרכיה. למרות שרות המסים הרבהה לעורק הסדרים לפרישת חובותה של החברה, הרי שבסתו של דבר הוחלט להגיש כתוב אישום, מפני שנראה שהמערער לא הפנים את החובה המוטלת עליו להגיש דוחות במועד ולשלם את המס המתחייב מהם.

.20 במהלך הדיון בפניו הבahir ב"כ המשיבה כי הסדרי פרישת החוב עם המערער נערכו הן בהתייחס לתקופה שקדמה לתקופה הרלוונטית לכתוב האישום, והן בהתייחס לתקופה שלאחריה. יתר על כן, הובր כי במסגרת בקשותיו של המערער לקבוע הסדר לפרישת חובותיו, טען הוא כי קשייו נובעים מעיקוב בתשלום מספקים, ובכלל זאת מרשותות מקומיות, כאשר אך לאחרונה ביקש וקיבל הסדר פרישת תשלום המס בשל עיקוב בהעברת תשלוםמים מקומיות נוספת. לטענת ב"כ המשיבה, העובדה שהניסיונות לא שילם את חובותיו למס בשל קשיים כלכליים, או בשל אי גבייה חובות מספקים, אינה פוטרת אותו מאחריות, כפי שנפסק בשורה ארוכה של מקרים, כמו גם שהמערער לא הציג הוכחה לפיה אכן חל עיקוב בהעברת כספים מהרשויות המקומיות או שפעל לשם גבייתם.

מסקיר שירות המבחן

.21 מתスクיר שירות המבחן מיום 12.1.2015 שהתקבל במהלך הדיון בערעור, עולה כי המערער מתגורר במושב נתיב העשרה, שירות קקצין בשירות סדיר, לאחר שחרורו עסק בעבודות אבטחה שונות, והוא משרת כiom שירות מילואים בתפקיד קמ"ץ. המערער הקים את חברת האבטחה שבבעלותו ובניהולו בשנת 2008, והוא עסקה כiom כ-500 עובדים. המערער נשא נשך באבטחת המושב חלק מיחידת הכוחות.

בהתיחסו לעבירה המערער סיפר כי היא נבעה מעיכוב בהעברת מעל מיליון ל"י מערית שדרות, וכי בראש סדר העדיפויות שלו עמד תשלום המשכורות לעובדיו ועל כן התעכבר מהגיש דו"ח. לדבריו, בהגיע מועד הגשת הדו"ח השני, הוא פנה לרשותות מע"מ בבקשת הסדר תשלום, ובמהלך הטיפול בבקשתו זו התעכבהAMILIA הגשת דו"ח נוסף. לדבריו, כשראה שהל עיקוב במענה לבקשתו להסדר התשלום, הוא פנה למשרדי מע"מ על בסיס יומי, כאשר במהלך תקופה זו שולמו כל הדוחות הקודמים אך הצברו דו"ח נוסף נספחים, ועל כן בסופו של דבר לא שולמו כלם. המערער ציין כי הוא רואה עצמו כאחראי למזה שקרה, בכך שלא שקל נכון צעדי ולא עשה את כל המאמצים להסדר חובותיו במועד, אך הדגיש כי הוא שילם את כל חובותיו למע"מ.

22. שירות המבחן התרשם כי המערער תורם מזמן ומכספו לטובת החברה והציבור בדרכים שונות לאור השנים והוא נשא בתפקידים ממשמעותיים ביישוב. להתרשםותם, ההליכים המשפטיים ממשמעותיים מבחינתו, כאשר אירוע העבירה הינו מעידה חד פעמית, שלא נעשתה בשל זלזול בחוקי המדינה אלא בשל חוסר שיקול דעת, כאשר המערער הפנים באופן ממשמעותי את הלקח מעשי, ולוקח אחריות עליהם באופן מלא.

23. אשר לשאלת הרשותו, הציג המערער בפני שירות המבחן העתק מתקנון תנועת המושבים ממנו עולה כי בשל הרשותו הוא לא יוכל להתקבל כבן ממשיך במושב של הוריו. כמו כן, רישון מארגן השמירה שבידו, המאפשר לו להיות בעליים של חברת שמירה, ישיל ממונו בשל הרשותו, דבר שיגרום ככל הנראה לפירוק החברה שבבעלותו, שמעסיקה מאות עובדים. בנוסף, הוא משתמש כספק מורשה של משרד הביטחון ובעל סיוג בטחוני, וקיים חשש שהרשותו תפגע בכך, כמו גם באפשרותו לאחוז נשק באבטחת ישובו.

לאור כל האמור המליץ שירות המבחן לבטל את הרשותו של המערער ולהטיל עליו לבצע של"צ.

דין והכרעה

24. אין צורך להזכיר מילים על החומרה שיש לייחס לעבירות מס שכן, כפי שכבר נאמר ברע"פ 512/04 **abbo עביד ואח' נ' מא"י פ"ד נח(4) (2004) -**

"**בית-משפט זה חזר והדגיש לאורך השנים את החומרה שבה יש להתיחס לעברינות כלכלית, וuberinenot מס בכלל זה, נוכח תוצאתה הרטנית למשק ולכלכלה ולמרקם החברתי, וכןכת פגיעה הקשה בערך השווין בנשיאות נטל חובות המסתנדר לצורכי מימון צרכיה של החברה ולפעילותן התקינה של הרשותות הציבוריות. העברינות הכלכלית, וuberinenot המס בכללها, איןנה מסתכמת אף בגריעת כספים מקופת המדינה. היא פוגעת בתודעת האחראיות המשותפת של אזרח המדינה לנשיאה שווניות בעול הכספי הנדרש לסייע צורכי החברה, ובתשתיות האמון הנדרשת בין הציבור לבין השלטון האחראי לאכיפה שווניות של גביה המס - פגיעה הנעשית לרוב באמצעי מירמה מתחכמים, קשים לאיתור (עמ' 384 לפסה"ד).**

25. לאור חומרה זו אף נקבע כי בעבירות מס יש להעדיף שיקולי הרתעה וגמול על פני שיקולים הנוגעים לנסיבות אישיות, כפי שנאמר ברע"פ 13/2638 **עובדיה נ' מא"י (28.4.2013)**:

"כבר נפסק, לא אחת, כי יש להתייחס לעבריינות המס, בחומרת יתרה, הן לנוכח פגיעהה הישירה בכיס הציבור, והן לנוכח פגיעהה העקיפה בכיסו של כל אזרח ואזרח (רע"פ 5906/12 10699 קובן נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (20.1.2008); רע"פ 977/13 אודיז נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (9.9.2012); רע"פ 20.2.2013). על יסוד גישה זו, הותוויתה בפסקה מדיניות ענישה, אשר לפיה יש לגזר את דיןם של עברייני המס, תוך עדיפות לשיקולי ההרתעה והגמול, ולבכם על פני נסיבותיו האישיות של העבריין".

.26 עם זאת, ברוי כי אין דין של מי שעובר עבירות מסווג כוונה להתחמק מתשלום המס, דין של מי שעובר את העבירה שלא מתווך כוונה כאמור, כדוגמת עבירות המס שבהן הורשע המערער, שבמקרים המתאים ניתן להסתפק לגבייהם **בהתלת Kens Minhalim Chaf hagashat Cet Avishom** על כל המשתמע מכך (ראה בג"ץ 5537/91 אפרתי נ' אוסטפלד פ"ד מ(3) 501 (1992)).

רק לאחרונה נאמר על ידי בית המשפט בעפ"ג (ח'י) 24721-1214 מ"י נ' דלית נחמני (29.1.2015) כי -

".... העובדה שהעבירות המשיבה הן עבירות שניתן להמין בהליך מנהלי היא עובדה התומכת בהקללה בדיון ומהוות שיקול ממשי בעניין זה. ראוי לעניין זה דברים שנאמרו ברע"פ 3515/12 מדינת ישראל נ' דוד שבתאי (10.9.2013). שם נדונה השאלה האם ראוי להרשיע נאשם שעובר עבירה ונזון במסלול המשפט הפלילי, כאשר לאוות מעשה קבועה בחוק גם חלופה של הליך במסלול האכיפה המנהלי. קבוע בית המשפט כי "...נראת כי גם בישום ההלכה הנוגנת, כפי שנקבעה בעניין כתוב ובפסקה שצעה בעקבותיו, בית המשפט אינו עוצם את עיניו למאפיינים המייחדים של העבירות האסדרתיות, ואין מניעה לנתן זה משקל באיזו הכלול. כפי שצוין, חומרת העבירה ונסיבות ביצועה הן שיקול שנלקח בחשבון באיזו שקבעה הפסקה לבחינת שאלת הימנעות מהרשעה בפליליים, בין האינטרסים הציבוריים שבהרשותה לבין נסיבותיו הפרטניות של הנאשם והנזק שייגרם לו כתוצאה מן הרשעה. ככל שהעבירה שעובר הנאשם ביצועה הן ברף הנמוך, כך פוחת האינטרס הציבוריים שבהרשותה. כפועל יוצא, ניתן להקל על הנטל המוטל על כתפי הנאשם להראות את עצמת הפגיעה שתיגרם לו כתוצאה מן הרשעה כתנאי לאי הרשותו בדיון" (סעיף 39 לפסק הדיון).

דברים אלו נכונים, בהתאם המתחייבת, גם לעניין רמת הענישה במקרים בהם הורשע נאשם בעבירות שניתן היה להמין בהליך של אכיפה מנהלית. כך גם במקרה שבפניינו שנסיבותו אין נמננות על עבירות המס החמורות". [ההדגשות אינם במקור]

.27 יש לציין כי בעניין נחמני הנ"ל, בדומה ל מקרה שלפניינו, עבירה המשיבה עבירות של אי הגשת דוח תקופתי במועד, עבירות לפי סעיף 117(א)(6) לחוק מע"מ, וה גם שבאותנו עניין העובדה כי ניתן להמייר עבירות אלו בקנס מנהלי, שימושה כהצדקה להטלת עונש של של"צ ולא כהצדקה לאי הרשעה, הרי שהבדיל מהמקרה שלפניינו, המחייב לא הוסרו במלואם.

.28 ואכן, לדיננו יש לייחס משקל משמעותי לעובדה כי המערער שלפניינו הסיר את המחדל, הגיע את הדוחות ושילם את מלאה המס המתחייב מהם, לרבות הפרשי הצמדה וריבית, גם אם עשה כן באחרior.

על חשיבות הסרת המחדל, ועל המשמעות הרבה שיש לכך בעת גזירת הדין, עמדו בתיהם המשפט פעמים רבות. כך בע"פ 11-502-728 מחלוקת חקירות מכס ומע"מ חיפה נ' וינגוט ואח' (16.6.2014) נאמר כי -

"**שיקול מרכזי ודומיננטי** עניינו הסרת המחדל. המערער הסיר את המחדל במלואו, שילם סכום של כ-000,000 1,600 ₪ לרשויות המכס, וזאת עוד בשלב הטיעונים לעונש בבית משפט קמא. הסרת המחדל הינה הביטוי האולטימטיבי ללקיחת אחריות והכרה בחטא, לצד הפן האופרטיבי והמעשי שיש בה, דהיינו השבת הנזק באופן שהקופה הציבורית קיבלה בחזרה מה שנגראע ממנו. בתי המשפט מצד ומעולם התחשבו בכך מוקד זה לעניין ההקללה בעונש. אין בכך כמובן כדי למעט מחומרתה של העבירה, אולם יש בכך כדי להשליך על העונישה. תיקון 113 העומד במקוד הדין הכיר גם הוא בחשיבות הסרת המחדל. אנו מפנים לסעיף 40(יא)(5) המונה בין הנסיבות שבهن רשיין בית המשפט להתחשב בעוני העונש ואשר אין קשרות לביצוע העבירה גם את "מאמציו הנאשם לתיקון תוכאות העבירה ולפיציו על הנזק שנגרם בשלה" (ראה גם עפ"ג (מרכז) 13-12-20899 ג'רינפטר ואלון נ' מ"י (3.7.2014)).

29. הסרת המחדל, בדומה לכל מעשה של תיקון תוכאות העבירה ופיציו הנזק, לא רק שעולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי, הון הכלכלי והכלכלה, אלא אף מלמדת באופן מובהק על נטילת אחריות והבעת חרטה. ברוח דומה נאמרו על ידי השופט ח' כהן בע"פ 395/75 צור נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(2) 589 (1973) דברים אלה:

"לגביו חובלים ומזיקים, גנבים וגזלנים, מועלמים ורמאים ל민יהם, חשובה החרצה שבמעשה מן החרצה שבלב ובדברו. כבר לימדונו קדמוניינו שהמתוודה על חטא ואין חזר בו לשלם את הגזל, כמוهو כטובל ושרץ בידו (תענית, ט"ז, א' ורש"י שם, ד"ה ואינו חוזר בו); אבל מי שעשה להשבת הגזילה, יידי ויידי וחרטתו חרטה. ושוב: אפילו הניעו את העברי מנייעים תועלתיים ואנוכיים גרידא, אין בהם כדי לגרוע מערכת של החזרת הגזילה כעילה להמתקת דין. עיקר תכלייתם של דיני העונשין הוא להשליט את החוק; משהופר החוק במעשה גזילה, ראשית השליטה היא בהשבת הגזילה. נוטה אני לומר שדין הנפשות הולכים אחר דין הממון, כמו שהיוושר הולך אחר הדין. משבאו דיני הממון על סיפוקם, שוב דיני הנפשות הולכים אחר דין תבעיהם ואינם תאותניים قولיה האין; לא באו על סיפוקם, יקומו דיני העונשין ויעשו את שליהם לגדור הפרצות ולהזק בדק החוק" (עמ' 599).

30. כשיקול משמעותי נוסףiae לאי הרשעה ראיו לדעתנו להביא בחשבון אף את הנסיבות שבטעין המערער עבר את העבירה של אי הגשת הדוחות, ואף יותר מכך - את התנהגות הרשות בעניין זה. אמת כי כבר נפסק שנסיבות כלכליות, ואפילו נסיבות כלכליות קשות המביאות כדי קritis העסק, איןן מצדיקות ביצוע של עבירות מס (ראה רע"פ 11/6167 ספקירוטי נ' מ"י (19.2.2012)), אך נראה כי לא ניתן להתעלם ממקרה שבו מצבו הכלכלי של הנישום הינו תוצאה של עיקוב בתשלומים על ידי גופים ציבוריים, כדוגמת רשותות מקומיות כפי שהיא במרקחה שלנו, אף אם אין מדובר בראשות מרשותות המדינה כטענת המערער.

31. באותו אופן לא ניתן להתעלם מהעובדה כי רשות המסים ערכה הסדרים עם המערער בדבר הגשת

הדוחות ופרישת תשלום המס, הן לפני התקופה הרלוונטיות לכתב האישום, יותר מכך - אף לאחריה. אך רק זאת, אלא שאותה סיבה שהציג המערער בפני רשות המס כנימוק לבקשתו להגיע להסדר לפרישת החוב בהתייחס לתקופות שלגביין נערכו הסדרים, דהיינו, עיכוב תשלוםם מרשות מקומיות וגופים אחרים, הציג המערער גם ביחס לדוחות נשוא כתוב האישום.

.32 חרף חומרתן של עבירות המס והנזק שנגרם בגין לkopft הציבור, הרי שלאור הנסיבות המובאות לעיל, ראוי בודאי להקל בעונשו של המערער, ואף בית משפט קמא הקל בעונשו כאשר הטיל עליו מאסר על תנאי וקנס.

השאלה העולה היא האם המערער ראוי להקלה נוספת בעונשו כדי כך שעוניינו יסתהים ללא הרשעה.

בית משפט קמא סבר כי אין מקום לסייע הילך דין ללא הרשעה. עם זאת, נראה כי בפני בית משפט קמא לא עמדו כלל הנסיבות שעומדות כוון בפנינו, ובתוך כך היקף ההסדרים שערך המערער עם רשות המס, כפי שהוביל בדין שלפנינו, לרבות הסדרים שנערכו עמו לאחר התקופה הרלוונטית לכתב האישום, וכן, בעיקר, תスキיר שירות המבחן שהוכן לקריאת הדיון בערעור. מהתスキיר עולה בבירור הפגיעה הקונקרטית והמשנית שתגרם בעקבות הרשעתו של המערער לאור היותו בעלייה של חברת אבטחה הנזקקת לרישון מארגן שמירה, כמו גם לאור הסיגוג הביטחוני לו הוא זוקק להפעלת החברה, ואולי אף לאור החשש שלא יוכל לשאת נשק באבטחת יושבו. לכך יש להוסיף את האמור בתスキיר שירות המבחן לפיו המערער תורם מזמן ומכיספו לטובת החברה והציבור בדרכים שונות לאורך שנים, ואת המלצה לביטול הרשעתו.

.33 ההלכה היא כי מקום שהוכחה אשמתו של אדם בפלילים יש להרשיעו בדיון. עיקרונו זה מעוגן בסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, הקובע כי **"בתום בירור האשמה יחולט בית המשפט [...] על זיכוי הנאשם או, אם מצא אותו אשם, על הרשעתו"**. הרשות אדם שעבר עבירה פלילתית **"ممמשת את תכלית היליך הפלילי, ומשלימה את שלביו השונים; היא מגשימה את ערך השוויון בין נאים בהליך הפלילי, ומונעת הפליה בדרך החלתו"** (ע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (31.12.2007) (להלן: עניין לאופר)).

.34 ועוד נאמר כי מטרת הרשעה היא -

"להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבבים, ולשנות למעשה העבירה תוכית של מעשה פסול בעיני החברה, שגמול עונשי בצדיו. חברה המבקשת להפעיל את היליך הפלילי בדרך אפקטיבית, שוויונית והוגנת, תתקשה להשלים עם נישה שיפוטית הפוטרת נאים, חדשות לבקרים, מהרשותה פלילתית, אף שאחריותם הפלילתית הוכחה. שהרי הרשותה היא הביטוי השיפוטי לאחריות הפלילתית שהוכחה, ובludeיה נותרת קביעת האחריות הפלילתית חסра את החוליה האخונה, המוסיפה לה את המשמעות המשפטית הנורמטיבית הנדרשת" (ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' קלין, פסקה 76 (4.9.2007)).

.35 הרשעה בפלילים היא אמונה הכלל, אך לצד הכלל **"המשפט מניח, כי במורכבות החיים האנושיים על תחפוכותיהם, בהשתקפותם בהליך הפלילי, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלט העיקרון העונשי הרחב, המחייב הרשותה פלילתית בעקבות הוכחת אשםה"** (עניין לאופר, פסקה 9). ואכן, החוק מתייר לבית-המשפט להימנע מהרשותה או לבטלה, הגם שהוכחה

אשmeta של הנאשם, וחילזאת, לחיבתו בבחירה שירות לציבור או להעמידו במח奸.

.36 התנאים להימנע מהרשעה או ביטולה אינם קבועים בחוק, והכרעה בשאלת זו מסורה לשיקול דעתו של בית-המשפט. בעניין **כתב נקבעו שני תנאים**, שהחטברם ניתן להימנע מהרשעתו נאשם שאשmeta הוכחה, ואלו הם: (א) **"על הרשעה לפגוע פגעה חמורה בשיקום הנאשם"**; (ב) **"סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסתויים על הרשעה מבלתי פגוע באופן מהותי בשיקומי העונישה [...]"** (שם, בעמ' 342).

.37

לצורך החלטה בדבר אי-הרשעתו של נאשם, עת הוכחה אשmeta:

"**נדרש איזון שיקולים**, המעיד את האינטראס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם. בראיה כוללת נשקל, מן הצד האחד, הצורך במיצויו של ההליך הפלילי בדרך של הרשות העבריין, כדי להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוונונית של החוק. **שיעור ציבוריו זה פועל** במשנה תוקף, ככל שחוומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים. כנגד השיקול הציבורי, נשקל עניינו של הפרט הנאשם, ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו, וביניהם - טיב העבירה אותה עבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו, והענק הצפוי לו מן הרשעה" (ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000) (להלן: "בעין פלוני"); ראו גם: ע"פ 845/02 מדינת ישראל נ' תנובה בע"מ, פסקה 8 (8.1.2008)).

.38

עוד נקבע כי בית-המשפט יפעיל סמכותו להימנע מהרשעת אדם לאחר שהוכחה אשmeta רק במקרים "חריגים, מיוחדים ווציאי דופן", כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עצמת הפגיעה של הרשות הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין התועלת שיש בהרשותה לאינטראס הציבורי-חברתי הכללי (עניין **כתב**, בעמ' 342-341; עניין **פלוני** הנ"ל, בעמ' 690; עניין **לאופר**, פסקה 9).

.39

אנו סבורים כי חרף החומרה הרבה בעבירות המשם, המצדיקה, במרקבה הרגיל, הרשות بلا כל התחשבות בנסיבות האישיות, הרי שהמרקבה שלפנינו נופל באותם מצביים "חריגים, מיוחדים ווציאי דופן" המצדיקים אי הרשות.

אינו מתעלמים מגישת המשיבה לפיה אל לו לנישום לעשות דין לעצמו ולהפוך את הקופה הציבורית למשמעותי "בנק" שמננו הוא נוטל מימון לצורך פעילותו האחרת. אין ספק כי מדובר בגישה רואה ומוצדקת, וכי בשום פנים ואופן אין להשלים עם תופעה נפסדת זו של איחור בהגשת דוחות מס ומילא אף איחור בתשלום המשם המתחייב מכך. עם זאת, אנו סבורים כי לא ניתן להתעלם מהנסיבות שבhan נעשה הדבר, כמו גם מניסיבותו האישיות של המערער ומהפגיעה הקונקרטית והמשמעותית שתגרם לו בשל הרשותו, לא רק לו, אלא יתכן שאף למשפחות הרבות התלוויות בחברה שבבעלותו לצורך פרנסתן.

.40

אשר לנسبות העבירה הרי, כאמור לעיל, טען המערער, הן בפני רשות המשם, הן במהלך הדיון בבית

משפט קמא והן בפני שירות המבחן, כי המצב אליו נקלע ממקורו בעיקר בעקבות בהעברת התשלומים עירית שדרות. מסתבר, כי עיקוב מסווג זה מצד לקוחות ציבוריים היה אף בתקופות אחרות, שאין כללות בכתב האישום, כאשר בתקופות אלה הסכימו רשותות המס להגיע עם המערער להסדר פרישת התשלומים. יתר על כן, הרושם המתקבל הוא כי המערער עשה מאיץ על מנת להסדיר את עניינו מול רשותות המס ולהגיע להסדר בדבר פרישת התשלומים, אף ביחס לתקופה הרלוונטיות לכתב האישום.

.41 המשיבה סירבה להגיע להסדר, כמו גם שסירבה לסיים את העניין נושא כתב האישום בתשלום קנס מנהלי. לאור התנהלותו של המערער, שהרבה להגיש דוחות באיחור, גם אם הדבר נעשה בשל נסיבות שאין תלויות בו וקשריות למוסר התשלומים של הגוףיהם להם נתן את שירותו, נראה כי סירוב זה של המשיבה להגיע להסדר עם המערער מוצדק, ולפיכך נכון היה להעמיד את המערער לדין פלילי.

.42 עם זאת, השאלה אינה אם ראוי היה להעמיד את המערער לדין פלילי או להסתפק בהטלת קנס מנהלי, אלא אם ראוי לסייע את הלקוח בהרשעתו דווקא. כאמור, אנו סבורים כי לאור הנסיבות המופרotas לעיל, כמו גם לאור העובדה שההרשעה פגעה במערער, וממילא בחברה בבעלותו המעסיקה עובדים רבים, פגעה מוחשית ו konkretiy מובהקת, ניתן לסייע את הלקוח ללא הרשעה ולתת לumarur הזדמנות נוספת ואחרונה לתקן את דרכיו ואת אופן התנהלותו מול רשותות המס. יש להזכיר כי שירות המבחן התרשם מהמערער למד את לקחו והפניהם את הצורך להקפיד על מילוי חובתו להגיש את דוחות המס בזמן ושלם את מלאה המס המתחייב מהם.

.43 אנו ערים לפסקה שהוצגה לנו על ידי ב"כ המשיבה, ממנה עולה כי אין מקום לביטול הרשותו של מי שאינו מגיש דוחות מס בזמן, גם אם הדבר נעשה בשל מצב כלכלי קשה כדי קriseה כלכלית, או בשל הצורך לשלם את שכר העובדים (ראה פס"ד בן סנן הנ"ל וכן ע"פ 13-06-2013 מ"י נ' ابو עמאר (10.7.2013)). עם זאת, עיון בפסקה זו מעלה כי מדובר בנسبות שונות מ אלה שבפניינו, לא רק בשל אורך תקופות אי הדיווח (כך למשל בעניין בן סנן המדווח בתקופה של 6 שנים ואילו בעניין ابو עמאר - תקופה של 11 שנים, כאשר במקרה של פנסינו מדובר בתקופה של שבועה חדש בלבד), אלא גם בשל הנسبות האחרות שפירטו לעיל, לרבות העיקוב בהעברת התשלומים מהרשויות, ההסדרים שנעשו עם רשותות המס, התרשומות החשובות באופן מיוחד של שירות המבחןマイישוטו של המערער ה"טורם מזמןנו ומכספו לטובת החברה והכיבור בדים שנות לאורך השנים", נטילת האחריות המלאה והשלמה על ידו, וכן - הפגיעה הממשית וה konkretiy שפגע המערער בשל הרשותה, תוך חשש לפגיעה אף בפרנסתם של עובדים רבים.

יש לציין כי חרף החומרה בעבירות מס, וחיף הכללים בדבר הבניית הענישה ועקרון ההלימה, הענישה היא בעולם אינדיבידואלית (ע"פ 2843 מ"י נ' טגובה (13.8.2013)). אין זאת אלא שבעה שמעמידים אלו על כפות המازנים את האינטראס הציבורי בהרשעתו של המערער של פנסינו, אל מול הנזק שיגרם בשל הרשותה, מוצאים אנו כי הCPF השני שוקלת באופן מובהק יותר מהראשונה.

.44 לאור כל האמור אנו מקבלים את הערעור ו מבטלים את הרשותו של המערער, ולפיכך אף את עונש המאסר על תנאי שהוטל עליו, והקנס.

.45. בהתאם להמלצת שירות המבחן אנו מטילים על המערער 120 שעות של"צ אותן יבצע במסגרת מרכז ספורט עירוני באשקלון בתפקיד מדריך להגנה עצמית לנערות ובעבודות כלליות. על המערער להתציב בשירות המבחן לטייאום תחילת השל"צ עד ליום 1.3.2015.

.46. בנוסף, המערער יחתום על התcheinבות כספית בסך 25,000 ₪ להימנע מלבצע בתוך שנה מהוים עבירה לפי סעיף 117 לחוק מע"מ. ההתחייבות תחתם בנסיבות בית המשפט בתוך שבעה ימים, שאם לא כן, יאסר המערער למשך 10 ימים.

ניתן והודיע היום ג' אדר
תשע"ה, 22/02/2015
במעמד ב"כ הצדדים
והמערער.

זהבה בוסטן, שופטת
ד"ר שמואל בורנשטיין,
שופט

abrahem tal, נסיה
אב"ד